

Resolutsioon

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/38/EÜ (mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil ning millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 1612/68 ja tunnistatakse kehtetuks direktiivid 64/221/EMÜ, 68/360/EMÜ, 72/194/EMÜ, 73/148/EMÜ, 75/34/EMÜ, 75/35/EMÜ, 90/364/EMÜ, 90/365/EMÜ ja 93/96/EMÜ) artikli 16 lõikeid 1 ja 4 tuleb tõlgendada nii, et

- direktiivi 2004/38 artikli 16 lõike 1 kohase alalise elamisõiguse omandamisel tuleb arvesse võtta viie järjestikuse aasta pikkusi elamisperioode, mis möödusid enne nimetatud direktiivi ülevõtmise tähtaega 30. aprillil 2006, vastavalt enne seda kuupäeva kehtinud liidu õigusnormidele, ja
- kõnealuse artikli 16 lõike 1 alusel õiguse alaliselt riigis elada omandamist ei mõjuta eemalviibimised vastuvõtvas liikmesriigist, mis on lühemad kui kaks järjestikust aastat ning mis toimusid enne 30. aprilli 2006 ja pärast viie aasta pikkust järjestikust liikmesriigis elamist.

(¹) ELT C 153, 4.7.2009.

Euroopa Kohtu (suurkoda) 5. oktoober 2010. aasta otsus (Administrativen sad Sofia-grad'i (Bulgaaria) eelotsusetaotlus) — Georgi Ivanov Elchinov versus Natsionalna zdravnoosiguritelna kasa

(Kohtuasi C-173/09) (¹)

(Sotsiaalkindlustus — Teenuste osutamise vabadus — Ravikindlustus — Teises liikmesriigis saadud haiglaravi — Eelnev luba — Määruse (EMÜ) nr 1408/71 artikli 22 lõike 2 teise lõigu kohaldamise tingimused — Kindlustatule teises liikmesriigis tekkinud haiglaravikulude tagastamise kord — Madalama astme kohtu kohustus järgida kõrgema astme kohtu juhiseid)

(2010/C 328/09)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Administrativen sad Sofia-grad

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Georgi Ivanov Elchinov

Kostja: Natsionalna zdravnoosiguritelna kasa

Ese

Eelotsusetaotlus — Administrativen sad Sofia-grad — EÜ asutamislepingu artikli 49 ja nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pereliikmete suhtes (EÜT L 149, lk 2; ELT erivaljaanne 05/01, lk 35), mida on muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 (EÜT 1997, L 28, lk 1; ELT erivaljaanne 05/03, lk 3), artikli 22 lõike 1 punkti c ja lõike 2 teise taande tõlgendamine — Ravikindlustus — Liikmesriigi pädeva asutuse keeldumine loa andmisest kulude finantseerimiseks tema eelarvest (vorm E 112) seoses kindlustatud patsiendi elukohariigist erinevas liikmesriigis saadava raviga — Vajaliku seose eeldus finantseerimise ja sellise raviliigi olemasolu vahel elukohariigis — Mõiste „ravi, mida ei saa asjaomasele isikule tema elukohariigis anda” — Finantseerimisloa andmise tingimused ja kulude hüvitamise kord — Liikmesriigi madalama astme kohtu kohustus järgida kõrgema astme kohtu antud tõlgendamisjuhiseid, mida ta loeb ühenduse õigusega vastuolus olevaks

Resolutsioon

1. Liidu õigusega on vastuolus see, kui siseriiklik kohus, kes peab lahendama kohtuasja pärast seda, kui asja kassatsioonimenetluses arutanud kõrgem kohus on saatnud asja uueks arutamiseks, on vastavalt siseriiklikule menetlusõigusele seotud kõrgema kohtu antud õiguslike hinnangutega, kui ta leiab Euroopa Kohtult palutud tõlgendust arvestades, et need hinnangud ei ole kooskõlas liidu õigusega.
2. EÜ artikli 49 ja nõukogu 14. juuni 1971. aasta määruse (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes (muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97, muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2006. aasta määrusega (EÜ) nr 1992/2006) artikliga 22 on vastuolus niisugune liikmesriigi õigusnorm, mida tõlgendatakse nii, et sellega on igal juhul välistatud teises liikmesriigis ilma eelneva loata saadud haiglaravi hüvitamine.
3. Sellise ravi osas, mida ei ole võimalik kindlustatu elukohajärgse liikmesriigi territooriumil saada, tuleb määruse nr 1408/71 (muudetud ja ajakohastatud määrusega nr 118/97, muudetud määrusega nr 1992/2006) artikli 22 lõike 2 teist lõiku tõlgendada nii, et sama artikli lõike 1 punkti c alapunkti i järgse loa andmisest ei saa keelduda:

— kui olukorras, kus siseriiklike õigusnormidega sätestatud teenused on loetletud nimekirjas, mis ei maini otsesõnu ja selgelt kohaldatud ravimeetodit, vaid määratleb pädeva asutuse poolt hüvitatava ravi tüübid, on tavapäraste tõlgenduspõhimõtete ning objektiivsete ja mittediskrimineerivate kriteeriumide alusel ja kõiki asjasepuutuvaid meditsiinilisi elemente ja kättesaadavaid teaduslikke andmeid arvesse võttes tõendatud, et see ravimeetod vastab viidatud nimekirjas sätestatud ravitüüpidele, ja

— kui selles liikmesriigis, mille territooriumil kindlustatu elab, ei ole võimalik õigeaegselt saada sama tõhusat alternatiivset ravi.

Sama artikliga on vastuolus, kui siseriiklikud asutused, mis peavad otsustama eelneva loa taotluse üle, eeldavad seda sätet rakendades, et see haiglaravi, mida kindlustatule tema elukohajärgse liikmesriigi territooriumil ei ole võimalik saada, ei kuulu nende teenuste hulka, mida viidatud riigi õigusnormide kohaselt hüvitatakse, ja vastupidi, et haiglaravi, mis on nende teenuste hulgas, on võimalik selles liikmesriigis saada.

4. Kui on tõendatud, et määruse nr 1408/71 (muudetud ja ajakohastatud määrusega nr 118/97, muudetud määrusega nr 1992/2006) artikli 22 lõike 1 punkti c alapunkti i alusel nõutud loa taotlus jäeti põhjendamatuks rahuldamata, samas kui haiglaravi on lõppenud ja kindlustatu on sellega seotud kulud ise kandnud, peab siseriiklik kohus kohustama pädevat asutust vastavalt siseriiklikele menetlusnormidele hüvitama sellele kindlustatule summa, mille see asutus oleks võtnud enda kanda, kui luba oleks nõuetekohaselt väljastatud.

Kõnealune summa on võrdne sellega, mis on kindlaks määratud õigusnormidega, mis kehtivad selle liikmesriigi asutusele, mille territooriumil haiglaravi toimus. Kui see summa on madalam kui hüvitis, mis tuleneks elukohajärgse liikmesriigi õigusaktide kohaldamisest nimetatud riigis haiglaravi saamise korral, peab pädev asutus maksma kindlustatule täiendavat hüvitist, mis katab nende kahe summa erinevuse tegelikult tehtud kulutuste ulatuses.

(¹) ELT C 180, 1.8.2009.

Euroopa Kohtu (esimene koda) 7. oktoobri 2010. aasta otsus (Naczelny Sąd Administracyjny (Poola Vabariik) eelotsusetaotlus) — Kronospan Mielec sp. z o.o. versus Dyrektor Izby Skarbowej w Rzeszowie

(Kohtuasi C-222/09) (¹)

(Kuuks käibemaksudirektiiv — Artikli 9 lõike 2 punktid c ja e — Uurimis- ja arendustööd, mida viivad läbi insenerid — Teenuste osutamise koha kindlaksmääramine)

(2010/C 328/10)

Kohtumenetluse keel: poola

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Naczelny Sąd Administracyjny

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Kronospan Mielec sp. z o.o.

Kostja: Dyrektor Izby Skarbowej w Rzeszowie

Ese

Eelotsusetaotlus — Naczelny Sąd Administracyjny — Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23) artikli 9 lõike 2 punkti c esimese taande ja punkti e kolmanda taande ning nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT L 347, lk 1) artikli 52 punkti a ja artikli 56 lõike 1 punkti c tõlgendamine — Maksustamise koha määramine — Uurimis- ja arendusteenused, mida osutatakse maksukohustuslasele, kelle asukoht on Euroopa Liidus, kuid väljapool selle liikmesriigi territooriumi, kus teenuseid tegelikult osutati — Selliste teenuste liigitamine „teadustegevusega seotud teenuste” või „inseneride teenuste” hulka.

Resolutsioon

Teenused, mis seisnevad keskkonna- ja tehnoloogiaalastes uurimis- ja arendustöodes, mida teostavad liikmesriigis asuvad insenerid teises liikmesriigis asuvale teenusesaajale tellimuse alusel, tuleb liigitada inseneride teenusteks nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta — ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas artikli 9 lõike 2 punkti e tähenduses.

(¹) ELT C 220, 12.9.2009.